

Arvaa, kuka rakastaa sinua, opettaja Banks!

Mary Brenchley
(Perustuu tositahtumaan)

Kun Roxy käveli koulusta kotiin, hän katseli mielellään kaikkia taloja naapurustossaan. Yhdessä talossa oli koira, joka haukkui ja hyppi ylös ja alas ikkunan takana. Eräässä toisessa talossa linnut sirkuttivat puissa.

Ja sitten oli opettaja Banksin talo. Hän oli ollut Roxyn lempiopettaja kolmannella luokalla. Roxy vilkutti aina hänelle nähdessään hänet istumassa tuolissa etukuistilla.

Opettaja Banks oli aina ystävällinen ja iloinen.

Mutta tänään kuistin tuoli oli tyhjä. Talo näytti hiljaiselta. Jopa opettajan kissa Chester oli poissa.

Roxy muisti äidin sanoneen, että opettaja Banks oli sairaana. Hän kävi sairaalassa joka päivä hoidoissa. Roxysta tuntui surulliselta. Hän halusi tehdä jotakin mukavaa opettajan hyväksi. Mutta mitä?

Roxy katseli mehiläisiä, jotka lensivät kukasta kukkaan. Sitten hän sai ajatuksen!

Roxy juoksi kotiin ja poimi ruusun puutarhasta. Hän meni takaisin opettajan talolle ja laski ruusun etukuistille.

Seuraavana päivänä Roxy laittoi aurin-gonkukan hänen tuolilleen. Ja sitä seuraavana päivänä hän pani päivänkakkaran etuovelle. Joka päivä kahden viikon ajan Roxy jätti kukkasen opettaja Banksille. Hän varoi, ettei häntä nähtäisi.

Eräänä päivänä kotimatalla Roxy näki opettaja Banksin istumassa etukuistilla. Hän piteli kädessään kukkia.

”Roxy”, opettaja Banks sanoi, ”katso kauniita kukkiani. Joku on käynyt jättämässä niitä minulle. Joka päivä minua odotti uusi kukka, kun tulin kotiin sairaalasta.”

Roxy hymyili. ”Tiedätkö, kuka se oli?”

Opettaja vastasi hymyyn. ”Kuka se sitten olikin, haluaisin kiittää häntä.”

”Se oli luultavasti joku, joka rakastaa sinua!” Roxy sanoi.

”No, odotin joka päivä kovasti sitä, että löytäisin uuden kukan”, opettaja Banks sanoi. ”Ensimmäinen kukka oli etukuistillani.”

”Luuletko, että sinun kissasi jätti sen?” Roxy kysyi.

”Chesteristä on mukavaa jättää minulle yllätyksiä, mutta se ei ole koskaan jättänyt kukkia.” Opettaja Banks nauroi. ”Entä tuolillani ollut kukka?”

”Koira tuolta kadun varrelta?”

Roxyn hymy leveni entisestään.

”Minun etuovellani?”

”Orava?”

”Voi voi”, opettaja sanoi nauraen. ”En tajunnut, että on niin monia luotuja, jotka rakastavat minua! Mutta kukat tosiaan auttoivat minua tuntemaan itseni tärkeäksi.”

Roxy oli vähällä haljeta onnesta. Hän oli iloinen siitä, että hän oli auttanut opettaja Banksia hymyilemään jälleen.

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.